

Kargalar Korkular Delirme Anı

– Fulya Codal · 10 Kasım 2011

...

'Kargalar, bir tek karganın göğü yok edebileceğini ileri sürer.
Ona kuşku yok; ama göklerin kulağı duymaz böyle bir savı,
Çünkü Gökler Kargaların Yokluğu demektir.'

F.Kafka

/Bu satırlarda sen yoksun. Duvarlara çivilediğim gözlerin yok. Beyaz güvercinli ellerin yok! Sesin yok bu satırlarda, soluğun yok. Ben nasıl istersem, ne zaman istersem o zaman dirilteceğim kokunu. Bu satırlarda senden kalma anılar var. Beni üzdüğün dakikalar, beni acıttığın yara kabuklarım var. Bu satırlarda sana ulaşmayan sesimin bıraktığı kısacık inilti var. Çaresizliğin izdüşümü, hunharca açtığın derin çukurların sağlam çırpınışları ve gaddar vurdumduymazlığının alaca renkleri var. Yalnızlığın o dondurucu soğukluğunda üşüyen kalbim var. Ama sen yoksun! Kargalar var, bir de korkular ve delirme anlarının 'dayanılmaz hafifliği...'/

Bir kitap da okumuştum; 'şekil kazanamamış korkular, duygu haline bile dönüşmemiş sezgiler, kimliği açıkça tarif edilememiş bir güce duyulan anlatılmaz bağlılıklar, sevilen ama açıkça sahiplenilemeyen hayaletler gibi dolaşırlar' diyordu. Ne kadar da benziyor içimde yaşadığım hislerin doymazlığına diye geçirdim içimden. Ne kadar andırıyordu aymaz çelişkilerimi. 'sevilen ama açıkça sahiplenilemeyen hayaletler' !!! sanki aradığım cümleyi bulmuştum. İşte bu! Bağlılıklarım, bağımlılıklarım ve onları istemsiz bir şekilde kabullenemez ruhum. Kaçışlarım... Hem müptela olup hem de değilmiş gibi kendimi soyutlamalarım. İzlere basmadan yürüme çabalarım. Dereden geçerken, özenle taşlardan sekerek karşıdaki esrarengiz ormana varma telaşım...

Kargalar biliyordu en çok ne hissettiğimi. Kargalar ıssız bir tarlada saçma sapan bir kılıkta, yalnız hatta kimsesizken onlara tuzak niyetiyle konulmuş, insandan bozma hayalet kılıklı korkuluklara bile, vefakar ve alınganlıktan arınmış hisleriyle yarenlik etmeye razıyken, bu insanlardaki vefasızlığı bir türlü anlayamıyordum. Ama kargalar anlıyordu sanırım. Beni sürükleyen ırmaklara neden hazla ve hızla kapıldığımı, sağanaklara kupkuru tenimle neden tutulduğumu anlıyorlardı. Bazen çekilen acılar ve sancılar insana gizliden bir haz veriyor gibiydi. Ve bu kıvranımların büyüüne kapılmak inkar edilemeyecek ölçüde kutsaldı. Kargalarla aramızda bir bağ vardı delilikten hallice. Kargalara ve bana bulaşmış tohumların köklerine inince neden alışkanlıklarımıza bu derece tutkuyla bağlandığımızı ve insanlığın sözde (dilediğimiz) merhametine neden öykündüğümüzü insan olma gayretinde olan herkesi izlerken insana dönüştüğümde anladım.

Milyon tane tezadı aynı anda loblarında barındıran, zihninin kıvrımlarını aşındıra aşındıra kanatan, iyi olmayı isterken bile her davranışına bir nebze olsun kötülük ve delilik bulaştırabilen tek varlık insandı. Ruha bağdaş kurup akla ziyan bir misafirlikle istenmeyen ama şiddetle gitme eylemine karşı gelen duyguların, sağlam düşüncelere ve fikirlere düpedüz savaş açması biraz alışlagelmiş ama şaşılmayacak kadar normal bir tepkiydi. Bu bir savunma mekanizmasıydı akıl ile mantığın kapışmasında. Velhasıl galip yoktu, bir mağlup olmadığı gibi...

Her şeye rağmen kalbimde, beklediğim o devrim olmuyordu. Kalbimde bütün bildiklerimin bilinmezliği eşliğinde kocaman delikler açılıyordu. Ekvatordaki delikten aşağı değildi. Ozon tabakasıyla yarışabilecek kadar büyük bir boşluk hissediyordum en derinimde. Kargalara ve esrarengiz hırçınlıklarına anlamlar yüklemeye çabalıyordum hala, belki de sırf kendimi aklayabilmek adınaydı bu yersiz ve tutarsız uğraş. Delilere her zaman hak vermiştim hayatımda. Her zaman saygı duymuştum. Onlar bu dünyada hep bir adım önde giden veya oyuna hep bir sıfır önde başlayan yüce şahıslardı. Deli olmamak artık çok sıradan ve sıkıcıydı. Her şeyden korktuğum bir dünyada akıllı ve mantıklı davranırsam nereye kadar dayanabilirim diye kendimi yediğim şizofren ikilemlerle ve artık ruh halimi alan med-cezir hislerimle gidilebilecek son raddeye geldiğimde, neden sonra yolun aniden bittiğini gördüm.

Bu dünya için fazla karmaşıktım. Karmaşık olan bir dünyada fazla saydamdım belki de bilmiyorum... bildiğim tek şey kargalar yüce varlıklardı. Minnetsiz ama vefakar! Ölünün ardından yas tutacak ve kalanın yanında olacak kadar yürekli kuşlardı. Hem de nice insanın, nice dost olduğunu sanırken yanıldığın insan silüetlerinin yanında onlarla kıyaslanamayacak kadar cefa canlısı olduklarını çok iyi biliyordum. Delilerse... ahh onlara sözüm yok, zira onlar buralı değiller onların nefes aldığı yer sanırım cennet olmalı..

fulya/mayıs2011